

С Л А В Я Н С К И М Я З И КЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Излиза три пъти въ седмицата сѣрки: Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота.	ЦѢНА: За година 20 лева сребърни „ шестъ месеци 12 лева ср. „ три „ 7 „ „ Единъ брой 20 стотинки.	Сичко което се отнася до вѣстника написва се направо до Т. Х. Станчевъ въ Русчунъ	Неплатени писма не се приематъ Ръкописи назадъ се неврацатъ	За обявления се заплаща: За всеки рѣдъ при пръвѣ пъкъ 20 ст. За „ „ „ вторий „ 10 ст.
--	---	---	--	---

Руссе 28 Декември 1884 г.

Въ послѣднѣо врѣме висшето военно началство запретило на Българекитѣ офицери, опълченци да бждатъ членове въ опълченскитѣ дружества, като мотивирало това си запрѣщение както се научаваме мѣжду другитѣ и съ слѣдующата фраза: че трѣбованията, които гражданскитѣ дружества предявявали спрямо членоветѣ си, можали да се покажатъ въ нѣкои случаи не съвѣсъмъ съгласни съ обязанности на военната служба и духа на военната дисциплина.

Извѣстно е прочее, както на висшето военно началство, тъй и на публиката, че цѣльта на опълченскитѣ дружества ако сѣдимъ поне отъ тукашното въ Руссе, е да помага материално и нравствено на своитѣ бѣдни събратия поборници и опълченци. Тѣхната цѣль е слѣдователно благотворителна, и не виждаме подобна цѣль да може да бжде противна на обязанности на военната служба, или духа на военната дисциплина, толкова повече, че тѣзи на които се помага и които помагатъ сѣ били нѣкога тъй сѣщо военни и сега даже можтъ да се считатъ като военна корпорация, макаръ и да не носятъ погонни. Иначе трѣба да предположимъ че въ обязанности на военната служба не се допуца никакво благоудѣяние, за което, мислимъ, и самото висше началство не би се съгласило.

Ако ли пъкъ висшето военно началство разбира, че военната дисциплина се основава на принципа „молчатъ, не разсуждатъ и не думатъ“, то тя дѣйствително не може да има нищо общо съ трѣбованията на общественнй гражданскй животъ, които особено, въ дружествата сѣ основани на справедливостта и равенството мѣжду своитѣ членове.

Но ако висшето военно началство желае да се придържа строго къмъ духа на такава една дисциплина, то трѣба и да бжде слѣдователно въ избраний отъ него способъ за въспитанието на нашитѣ млади офицери въ нея. Но трѣба да имъ запрети да се събиратъ и говорятъ съ своитѣ събратия граждани; защото това може тъй сѣщо да бжде противно на духа на военната дисциплина. А йоще по малко би трѣбало да се допуца на офицеритѣ да се събиратъ въ женско общество, а камо ли да се женатъ, защото това пакъ би било съвѣсъмъ противно на военната дисциплина, понеже жената, като не е била въспитавана никога въ духа на военната дисциплина, не може да й бжде и понятенъ нейний принципъ „молчатъ не разсуждатъ и не думатъ“; и той е слѣдователно най-противенъ.

Но ще кажатъ, че това е крайностъ. Да, до такива абсурдни заключения на довежда поставений отъ военното началство принципъ за военната дисциплина.

Огносително самитѣ офицери опълченци, на които имъ се забранява да се

събиратъ съ своитѣ събратия, дължностъ ни е да укажемъ мимоходомъ, четѣ въ много случаи сѣ били опеправдани. Стига да спомнимъ, че тѣ, които можтъ да се считатъ като първитѣ учители на нашата армия, сѣ поставени както по чинъ, тъй и по служба съвѣсъмъ не тъй, както би трѣбало. Отрицателни сѣ на всѣкъдѣ. И най-послѣ отнема имъ се единичното, което имъ остава т. е. да бждатъ членове въ опълченскитѣ дружества; раздѣлятъ ги отъ събратията имъ, съ които ги свързва миналото съ своитѣ неизлечими въспоминания. Забранява имъ се да размѣняватъ мислитѣ и идеитѣ си съ тѣзи си събратия! Запрещаватъ имъ се най-послѣ да се поучаватъ и помагатъ!

Но това запрещение не е само несправедливостъ, то е и унижение за самитѣ офицери опълченци, защото тѣ се поставятъ понизко отъ другитѣ си събратия офицери, на които не се запрѣщава да бждатъ членове на разни политически клубове, и славянски бѣсѣди и др. въ самата Столица.

Отъ сичко това, ний сме принудени, да дойдемъ най-послѣ до заключение, че цѣльта на запрещението не може да бжде друга, освѣнъ отстранението на самостоятелнитѣ членове изъ опълченскитѣ дружества, които сѣ повечето офицери и подготовлението имъ (дружествата) като слѣпни орѣдия за тогава, койго е издалъ горното запрещение. Mais qui vivra, verra!

Писма до единъ приятель

У.

Добрий друже!

По твоего желание, азъ не ще престана да воджъ корреспонденция съ тебѣ по положението на нашитѣ работи. Ти казвашъ, че макаръ и да не си доволенъ отъ мене, но пакъ би желалъ да чувашъ моето мнѣние върху въпроситѣ на деня.

Азъ зная, че ти не си доволенъ отъ мене и не можешъ да бждешъ доволенъ, защото както угаждамъ по писмата ти, ти много и много си са промѣнялъ! Какво стана съ тебѣ, мой драгий приятелю? Ти ли си овизи горѣщъ мѣжъ съ въспрятивъ духъ, съ крайно любяще сърце и съ дълбока вѣра въ доброто бждуще на нашя народъ? Какво чудно променение! Има до толкова сѣ та изменили новитѣ ти убѣждения? Кѣло се мѣнявалъ човѣкъ, когато захване да се води по чужди умаша! . . . Макаръ и да ми се сърдишь много за гдѣго казвамъ, че се влияешъ отъ нѣкои „симпатични“ и съ „солидно образование“ наши мѣже, но азъ пакъ ти повтарямъ, че подозрѣвамъ подоба нѣщо и даже напълно съмъ уврѣенъ въ това. Инакъ немогжъ да си обяснжъ чудатитѣ ти възгледи, смѣшанитѣ ти разсѣждения и още по-главнитѣ въпроси, съ които ма трупашъ въ послѣднѣото си писмо и които си нѣматъ никакъ мѣстото. Ако бѣше ми задавалъ такива въпроси нѣкой неопитенъ младежъ — разбирамъ, но да вършашъ това ти — койго си „врѣлъ и нишѣлъ“ въ борбата, виждами са твѣритѣ нелюбо.

Ти оправдавашъ г. Д. Цикова за неговото „възвание“ и казвашъ, че то било на врѣмето си, че обстоителствата изисквали да се организара вашата партия по добръ, да познае силитѣ си, да очисти пътя и да започне смѣла борба противъ „крайнитѣ“. И това го говоришь ти! Кажми ми сега мога ли да не се събѣ на ума ти? За какво моля ти се, изволивате Вий да водите борба И какво значение има „Възванито“? Не

е ли то една хула хвърлена върху честнитѣ хора у насъ? Не е ли то срамно за единъ политически мѣжъ въ България? До издаванието на това „Възвание“ хората баха могли още да вѣрватъ въ „такга“ на г. Цикова, но съ него той се оказали до нѣмай къдѣ! Пигамъ та: кой сѣ повлече погъръ това „Възвание“ и кой го прегърна и се въдушъви, отъ него? Сѣщитѣ тѣзи, които и безъ него, слѣпо се държатъ за г. Цикова и които го превъзнасятъ въ в. „Сръдецъ“.

Игнориратъ народни хора се надѣвѣли надъ него и не обръзаха никакво внимание на позива на г. Д. Цикова, да се опълча мало и голѣмо противъ „авантюриститѣ“ и „радикалитѣ“. Моля ти се, не е ли позоръ за единъ страдаецъ, както го наричашъ ти, за единъ политически дѣятелъ да нарича съ такива имѣна своитѣ нѣкогашни другари, днесъ политически негови противници? г. Д. Циковъ е работалъ съ авантюриститѣ, той е дѣлалъ съ тѣхъ хлѣба си и днесъ когато не искагъ да го слѣдвагъ, той ги кѣвети най-непростително. Но не искамъ да се распространявамъ върху това, „Възвание“, защото то е повече отъ глау паво и защото прие наградата си.

Днесъ за днесъ въ столицата, както знаешъ засѣдава IV го обикновенно Народно Собрание и ти четитѣ въстаницитѣ и виждашъ колко честно се борятъ твоятѣ съмяселници? Тѣ се оплакватъ отъ предѣтателя на Н. Собрание, оплакватъ се отъ болшинството и викатъ до Бога че въ България вѣмало рѣдъ и порядѣкъ, че законитѣ се не почитали, че днешното правителство водило сраната къмъ пропасть и т. н. А защо вършатъ тѣ това? Мислишь ли ти, че България заплашва нѣкъква са опасностъ? Не! И тѣ това добръ знаятъ, но дѣгатъ глѣвка само за това, защото не ги оставатъ да се распорядатъ въ собранито, както тѣмъ се пѣла. Въ България вѣчно вървѣше по медъ и масло до гдѣго г. Циковъ бѣше на властѣта, щомъ дойде г. Каравеловъ и веднага нашето отечество на огъжъ се навладе! България имъ стана тѣсна и тѣ предвиждатъ ужасни бѣди, много нещастия и опасности отъ г. Каравеловото управление. Азъ съмъ уврѣенъ, че когато писачитѣ на мрачатѣ стѣтния въ „Сръдецъ“ оплакватъ България, тѣ се подѣмватъ подъ мустакъ и самички не вѣрватъ на писаното отъ тѣхъ, но какво да са прави, когато ината, злобата, личното имъ самолюбие не ги остава на мира?

Когато вземамъ въ рѣка „Сръдецъ“ всѣкий пъкъ, то нѣкакво си неприятно чувство ма обладава, чуда са и мая, какъ е възможно да са лже на български тъй безобразно и несмислено? Нима тѣзи хора мислятъ българската публика за китайска, та пуцатъ такива измислицы и кѣвети по сръдъ насъ? Не ли хора ще имъ четгъ вѣстника, и тѣзи хора въ гората ли живѣятъ?

Съ такава линия на повѣдение „Сръдецъ“ ще поврѣди самъ на себи си, и най-много на тѣзи, които гои защищава. Азъ съмъ на мнѣние, че оппозиция трѣбва да има, защото всѣко едно министерство може да грѣши и една честна оппозиция може много да ползува, като указва на грѣшатѣ и на лѣчието имъ. Но, какъазни оппозиция, какъаго водятъ днешнитѣ „Сръдечари“ е повече отъ безежвѣстна. Това не е оппозиция, а сборщина отъ *нахли* и *крикунни*, които сама не знаятъ какво желаятъ и какво сѣ сторила твърдо намѣрение да кѣветятъ, да псуватъ и да изопачаватъ истината по най-подлъ начинъ. Съ това тѣ сами ще си поврѣдѣтъ и не ще спечелатъ нищо, защото и ние сме хора, Боже мой, виждаме какво става по насъ. Заидиоти ли мисли читателитѣ си въ „Сръдецъ“? Какви сѣ тѣзи меремии отъ него въ всѣки брой? Нека се засрамятъ поне отъ ученостѣта си и отъ солидното си образование хѣламъ! Слава Богу на тѣхъ ще да повика българския народъ да го спасявагъ! Тѣжко и горко на народа, ако той се остави тѣ да го ошаставягъ, тѣ да му даджѣ пълна свобода! Въобразявамъ си каква свобода ще бжде ти! Пакъ повтарямъ: Всѣкий мислящъ човѣкъ глѣда на „Сръдецъ“ като на пасивалъ, назначенъ и сѣжденъ само да оплаква кѣфта България и да й предсказва гибель и срахогия и че г. г. Циковитѣ окончателно падатъ въ очигъ на население, което глѣда на тѣхъ като на хора заблудени, извѣяни и шарлатани, които нѣматъ ни най-малко чувство на гражданска доблѣсть и човѣшко достоинство.

Причината на това еж пакъ тѣ. Викатъ, измислѣватъ, превнаватъ всѣка вътина и съ туй ставатъ смѣшни.

Ако да обсъждаха по безпристрастно всѣко нѣщо, ако да почерпяха вдъхновения си отъ по-чисти и точни, ако да не пълзяха въ калта и нищожество то, ако да се заловиха да водятъ по честна борба, осъновава на правдата и благородието, тогава и народа щеше да изслушва и тѣхъ и тѣ можеха да расчитвагъ колко годъ на сполука. Но, тѣй всичко може да стане, но само тѣ не ще сполучатъ да вразумятъ „паннагитѣ“ и да ги накарватъ да се поведатъ подобно имъ.

Вашѣтѣ цанковци напуцатъ единъ по единъ камарата. Какво значи това? Не са ли показватъ и съ тѣзи си постѣпка малодушни хора? Защо не стоимъ и не защищаватъ убѣжденията си, ако ги иматъ само? Или тѣ са се увѣрили, че нищо не ще сполучатъ, защото, гнили сж сами, гнили сж и убѣжденията имъ. Или не ги оставятъ да говорятъ? Това е лъжа; ние имаме прѣдъ себѣ си протоколитѣ, четемъ и виждаме какъвъ е рѣда въ събранието. Ба, да оставятъ П. Шивачева да се качи огорѣ на трибуната и да вика: „произволъ!“ „България пропада!“ Тогава ще има рѣдъ и порядѣкъ, не ли?

Да! . . . За г. Д. Цанкова ще ти кажа. Ти въ писмата си на всѣки рѣдъ го въздигашъ и възхвалявашъ, като описвашъ патриотизма му въ най мили фрази. Чувай! Въ екзампация не можешъ да ма приведешъ съ туй; азъ зная добръ всичко това. Азъ самъ съмъ го почиталъ на времето. Туй което ставаше съ меня и съ моитѣ приятели, вѣждъ се чакъ сега става съ тебѣ. Но, вжсно, мой друже! Мина се времето на илюзитѣ. Сега съ друго око глѣдамъ ние на него; сега внакъ го разбираме ние. Неговия „вѣкъ мивовалъ“. Азъ забѣлзвамъ, че нашата прѣсса захвана да го споменува твърдѣ нарѣдно и крайно се радвамъ на това. Той трѣбва да се изолира и да се отнескъ къмъ него както му подобава. Защо да испяняме цѣли вѣстници съ него? Каква нужда отъ това? Имѣниль — ву, и „Богъ съ намъ“. Не бой се и „безъ петля ще се съмне“.

Прощавай, отговори на писмото ми и не са сърди, ако рѣзко се изразихъ, както щешъ, но немога да говоря съ другъ языкъ за нѣща, които правятъ тѣжко впечатление.

Твой: Л. Ю.

г. Руссе, 15 Декември 1884 год.

Митинга на 8 Декември въ София.

Дожаждатъ по вѣжкогѣ минути, когато честнитѣ хора съ особенно задоволствие се надсмиватъ надъ неприятелитѣ на народнитѣ правдини, надъ тѣхнитѣ страхове, надъ тѣхното безсилие и тържествуватъ своята побѣда. Единъ отъ такитѣ дѣне бѣше и дѣньтъ 8-й Декем. т. г. Въ тоя дѣнь правдата и истината въстържествуваха още веднѣжъ надъ шарлатанството, надъ лжжата, надъ прѣдательството.

Всяка знаемъ, че днешната оппозиция се е заловила за най-мръсното оръжие на борба: за лжи, клевети и най-ниски стрѣмения. Тя си е турила за задача да сваля министерството за да дойде ти на властѣта, та да краде българската хазна най-нежалостиво.

Както въ печата тѣй и въ П. Събрание безсѣвѣстната оппозиция се отличава съ едни и сѣщи качества; цѣльта и е ниска, ничтожна, срамна. . . .

Когато се разгледваше законопроектъ за желѣзницѣтъ (7-й Дек.), оппозицията която нищо правителствено не зрѣсва, чрѣзъ устата на своя стѣлпъ П. Шивачева изсаза такива бидословия, които сж въ състояние да възмутятъ и най-хладнокрѣвния наблюдател.

Отъ трибуната П. Шивачевъ обвини правителството, че то желаяло да хвърли отговорността върху народното прѣдставителство, а само да си оплете кошницата.

Естествено че за това свое велико дѣяние П. Шивачевъ биде изхвърленъ отъ залата на народното събрание, което не може да търпи нахалството му. Оппозицията, която всѣкий пътъ търси и най-малко причина за да оплаква „вѣлба България“ се зарадва, че ще и ся удаде случай да надвие сега, да получи съчувствие и състрадание. За да даде по голѣмъ блѣсъкъ и значение на своята предателска дѣятелностъ, тя намислила да свика митингъ за да обедини побой“. Съ едно печатно обявление отъ никого не подписано, зашитницитѣ на вагабонтитѣ, калпавитѣ твореници, каняха софийскитѣ граждани часа на 4 слѣдъ обѣдъ да се нашьратъ въ хотелъ „Одесса“.

Любопитни да чуятъ какъ ще се въодушевява „тайфата“ на г. г. Д. Цанкова и К. Стоилова, софийскитѣ граждани тѣжко въ опредѣленото време се нашьриха въ хотелъ „Одесса“. Ч.са мина и замича 4 тѣхъ а героятъ още не се вѣждаха, какво е това? Гдѣ сж тѣя, които сж на викали? пятаха се честитѣ работници — еснафи. Нека дойдатъ и на кажатъ за какво сж ни викали? но печатното обявление не може да говори

а г. П. Шивачева го вѣмаше да обади съ колко рани излѣзълъ отъ „атентата“ противъ живота му.

Софиянци чекана . . . но, шарлатанството, подлостѣта, лжжитѣ вѣматъ граница. Нѣмаше ги и не дойдоха „узурпаторитѣ“. Тѣ се бояха да се явѣтъ прѣдъ честнитѣ лица на добритѣ и почетни софиянци. Тѣ, както всѣкогѣ сж правили и тоя пътъ поискаха да се подиграятъ съ хората, които сж си оставили работата за да чуятъ какво имъ готвятъ „смасителитѣ“. Тѣ както и други пътъ показана, че вѣматъ куражъ, че виковѣтѣ имъ сж лицемерни, а куража фашиствѣ. П тоя пътъ тѣ излѣгахъ най-безсѣвѣстно простодушнитѣ софиянци и показана, че тѣ сж безсѣдни и че не ги бива за нищо друго освѣнъ за шпиони и прѣдатели, разбира се че софиянци не сж дошли на митингъ за черни очи а поискаха да имъ се каже кой ги е викалъ и защо ги е викалъ?

Г. Калжиовъ се исправи тогава и каза, че обявлението ни кама въ 4 часа, и ние дойдохме, но ни кой не се явѣва да ни каже защо ни викатъ и тѣй като се минава опредѣленото време, то той обявѣва за съдѣянieto за открито и покани който отъ г. г. ораторитѣ жѣлае да говори. Тогава ветжли г. Кършовски и почена своята умна и гладка рѣчь. Той говори убѣдително и събрания народъ го слушаше съ най-голѣмо внимание.

Г. Кършовски расправи по единъ най-ясенъ начинъ, че вѣкои си тѣмни лица сж пожелали да се подиграятъ съ софийскитѣ граждани; каза че тѣзи хора сж безсѣвѣстни, шарлатани. Той описа тѣхнитѣ подлѣдѣла въ камарата и възъ отъ нея. Увѣри всички, че оппозицията е изгубила всѣки срамъ и човѣщина, на което най-добро доказателство служи воденето отъ нейна страна нечестна борба въ народното събрание по въпроса „за желѣзницата“.

Г. Кършовски твърдѣ начесто биваше прекъсванъ отъ многочислената публика, съ живи и громки рѣжкопѣскания. Той завърши своята рѣчь съ надѣжда, че софийскитѣ граждани оцѣняватъ какви цѣли рѣководятъ оппозицията въ борбата и съ сегашното министерство и че тѣ винаги ще поддържатъ днешното министерство, което неуморно се труди за общо добро и което безъ да слуша неосновнитѣ врсѣнци на оппозицията (ако само тая сганъ отъ глѣдни за властъ и башабозукаци, може да се нарѣче оппозиция), продължава да открива кражбитѣ на „превратаджитѣ“ и „компромиснитѣ“; той каза още, че е напълно убѣденъ какво софиянци съ презрѣние и съжаление се отнасятъ къмъ народнитѣ врагове, които сж се заловили да бържатъ на добритѣ намѣрения на министерството.

Събрания народъ посрѣщна тия думи на г. Кършовски съ виковѣ: „тѣ сж прѣдатели! черни души: ние ги ненавиждаме!“

Едвамъ г. Кършовски свърши и почена г. П. Пѣшовъ. Той говори въ сѣщия смисълъ и покани събрания да си избере бюро и да съставъ: резолюция въ което да се некаже рѣшението на митинга.

Слѣдъ г. Пѣшова захвана г. Л. Райковъ. Той описа на събранието какви сж хората, които се подиграватъ съ софиянци; каза че като съ нечисти съвѣсти, тѣ се болтъ да прѣдставятъ прѣдъ лицето на честнитѣ граждани; расказа за побоя на П. Шивачева въ събранието и за дѣйствиата на оппозицията, като исказа увѣрение, че софиянци не сж нито „превратаджитѣ“, нито „компромиснитѣ“ и че тѣ отъ дълбочината на душата си мразятъ народнитѣ врагове. Той описа и дѣятелността на правителството, което се бори за доброто и свободата на народа ни.

Публиката и нему тѣй сѣщо рѣжкопѣска. Слѣдъ г. Л. Райкова, говори г. Кушлевъ по сѣщия въпросъ и неговата рѣчь, както и рѣчѣта на прѣждеговорившитѣ се посрѣщна съ най-сърдечни рѣжкопѣскания.

Слѣдъ рѣчѣтъ на г. г. ораторитѣ, събранието като си избра бюро; — за прѣдѣтелъ г. Калжиова и за секретаря г. г. Бѣлова и Райкова, подписа резолюция въ която исказва своето презрѣние къмъ оппозицията, която се подгавя съ народното събрание и своето пълно довѣрие на народното прѣдставителство и правителството.

Посрѣдъ голѣми радостни виковѣ народа напуствна хотелъ „Одесса“ и послѣдванъ отъ бюрото се ожѣти къмъ двореца. Изъ улицитѣ се раздаваха вѣселитѣ възгласи: „Да живѣятъ народнитѣ прѣдставители! Долу Шивачевъ!“

Когато народа стигна до двореца, ентузиазма се увеличи. Виковѣтѣ: „Да живѣе П. Височество!“ се повтаряха непрекъснато. Слѣдъ вѣколко минути дойде при портата, секретаря на П. Височество, комуто като се каза, какво жѣлае събрания народъ да каже на своя Господаръ, то той тугакси се затече да доложи за това на Князя, но се минаха 10 минути той се завърна, като покани бюрото да го послѣдва.

Бюрото отиде при П. Височество и слѣдъ 15 минути се върна. Г. Кършовски съобща думитѣ на Нег. Височество, които се посрѣщнаха съ най-сърдечна благодарностъ и съ виковѣ: „Да живѣе П. Височество!“

„Да идемъ при прѣдѣтелѣ на Народното Събрание“, внаше отъ всички страни радостния народъ, който надмивуваше 2000 души и на купове, на купове се ожѣти къмъ хотелъ „България“, гдѣто живѣе г. Стамбуловъ. Г. Стамбуловъ го вѣмаше въ хотела, той бѣше при Русския консулъ и градоначалника отиде да го позва. Виковѣтѣ: „Искаме да видимъ прѣдѣтелѣ Стамбулова!“ не преставахъ. Не се минаха 10 минути г. Стамбуловъ дойде. Неговото появявание се посрѣщна съ неприкжнати рѣжкопѣскания. „На балкона на балкона“, викахъ хиляди гласове. Г. Стамбуловъ се исправи прѣдъ вратата и съ свойственното нему краснорѣчие почена своята огненна и прочувствования рѣчь. Той каза такъвази умна и гладка рѣчь, която софиянци на да ли ще забравятъ вѣжкогѣ. Стамбуловъ бѣше въ тѣзи минути величественъ. Виждаше се че въ него происхождаше вътрѣшна борба — плодъ на ония негови чувства, които сж го отличавали винаги и които сж достойни на неговата честна, поетическа и благородна натура. „Господъ, думаше той, азъ се крайно радвамъ, че жителитѣ на новата българска столица умѣятъ да почитатъ и да пазятъ своитѣ права. Радвамъ се, като виждамъ, че вие цѣнитѣ своята свобода, която е изкупена съ пролѣната русска кръвь. Вървайте господа, че вие ще умѣемъ да защитимъ правата на своя народъ. Вие знаете, че оппозицията употребѣва всевъзможни усилia да осуети добритѣ намѣрения на правителството. Тѣзи хора, господа, вѣматъ нищо честно, нищо свяго“.

Когато г. Стамбуловъ свърши, то виковѣтѣ: „Да живѣе г. Стамбуловъ!“ като грѣмъ се раздадохъ и далѣчь се отзова тѣхната искренность и просоудушие.

Слѣдъ овацѣята на г. Стамбулова, множеството народъ потѣгли къмъ дома на г. Каравелова. Г. Каравеловъ го вѣмаше дома му, но не се мина 5 минути и той дойде. Появяванието на президентъ министра се придружа съ пзѣжванието на хиляди гласове: „Да живѣе г. Каравеловъ!“

Г. Кършовски разясни и нему цѣльта, която е подбудила народа да пожелае да види своя президентъ-министръ и му съобща резолюцията на митинга, както и думитѣ на Негово Височество. Забравихъ да кажа, че това сѣщото съобща и г. Стамбулову г. Кършовски. Г. Каравеловъ отговори съ една добра и патриотическа рѣчь. Главнитѣ черти въ тѣзи рѣчь се заключаватъ горѣ долу въ слѣдующето:

„Господа Софийски граждани! Крайно съмъ задоволенъ, като глѣдамъ, че вие почитате и цѣните своята свобода. Вие помните господа, че когато ме избрахте за свой прѣдставител и дождѣхте да ми честитѣ мандата, азъ ви се общахъ тогава, че както азъ, тѣй и моитѣ другари ще умѣемъ да се покажемъ достойни за вашата довѣренность, като не ще се страхуваме да извадимъ на видѣло всѣкитѣ нечести дѣла на противницитѣ. Азъ и сега пакъ ви повтарямъ господа, че ние не ще се отклонимъ отъ нѣжги, когото сме избрали. Азъ не се боя за себе са господа, нито пакъ за моитѣ другари. Ние всички подлежаемъ на грѣшки. Ако ние збъркаме нѣщо, то може би не съзнателно, но съзнателно никога нѣма да си позволимъ да крадемъ Българската хазна“.

Слѣдъ свършванието на г. Каравеловата рѣчь, президентъ министра биде грабнатъ и понесенъ на рѣцѣ. Виковѣтѣ: „Да живѣе г. Каравеловъ!“ дълго време не се прекъсваха.

Народа крайно задоволенъ, съ пѣсни се върна по домоветѣ си.

Тѣй се свърши тоя знаменитъ дѣнь, който падна като тѣжакъ камѣкъ на сърдцата на консерваторитѣ (стари и нови).

Ще се мине дълго време и тѣ не ще забравятъ тая жестока пѣсница, която имъ нанесе честния и работния народъ.

Такъизи и по горчиви биватъ по нѣкогѣ отмжченията на народа; той горчиво се усмихва и наказва тия, които си играятъ съ чѣстѣта му и посрѣватъ на правата му. Но разбиратъ ли народнитѣ врагове всѣкото значение на този тѣхенъ позоръ? Съчатъ ли се, колко сж незвѣстни тѣ на народа и колко негърними сж му станали? Ние ще кажемъ на нашѣтъ провинциалѣтѣ господа все нови и нови пѣгна върху челата си и съчатѣте позора за това и презрѣнието съ което народа ви надарѣва — за милость! Тѣнете въ калта и въ собственитѣ си нечестности. Любете и се наслаждавайте отъ това, което ние ненавиждаме и отъ което се срамуваме. Приемайте тия заслужени дарове, тѣ нѣкогѣ ще се съединятъ въ едно и ще ви покажатъ въ всичката ви годота. . . . Имайте смѣлостѣта да се подигравате съ народнитѣ идеали, но помнете, че тѣжка рѣка виси надъ главитѣ ви. Помнете такива уроци, и пакъ ратувайте надъ знамето на лжжата, на безчестието. . . .

г. София, 15 Декемвр. 1884 г.

„Гузень не гоненъ бѣга.“

Н. П.

Почитаемитъ преподаватели на Търновската Държавна Дѣвическа Гимназия съ д-кларацията си отъ 10 Декемврий т. г. напълно подтвърдиха смисълта на казаната народна поговорка. Редакцията съ публикуванieto и направи една голѣма услуга на Министерството на просвѣщенiето и на всички интересующи са да знаятъ вървештъ на речената гимназия, защото всѣкой ще види въ какви рѣчи е повѣрена тая сѣция Дѣвическа Гимназия. Прѣди да направимъ бѣлѣжкитѣ си, ще изкажемъ въз първо удоволствието си, дѣто не сме имали честта да познаваме нито одного отъ тия словесия на В Търново и още че въмаме намѣренiето да замѣстимъ нѣкого. Следователно обявяваме че писаното на нѣма партизански характеръ, както му е модата да са изражаватъ за всяко честно прѣходяще отъ известенъ принципъ. И тѣй ний ищемъ настоящето си за въ паметъ, дѣто Търновскитѣ преподаватели провѣрихъ смисълта на една народна поговорка, съставена съ дѣлъгъ опитъ и практика.

Несъмнѣно, всѣкой забѣлѣзвалъ у дѣцата когато сж виновати за нѣщо, тѣ отговарятъ прѣди да бж датъ защитани лично съ думитѣ: азъ не съмъ го сторилъ, мамо, да не мисляше че азъ съмъ излялъ скритѣ въ къщи орѣха и пр. и пр. Разбира са, че дѣцата, давайка тия отговори, иматъ цѣлъ да са избавитъ отъ наказанiе или да спечелятъ довѣрието, нѣ поради дѣтския си невъзвѣнъ умъ, дѣ възнаглъ само какъ да отговорятъ по майсторски, шото да не бидатъ тѣй смѣшни и прозрачни въ призоваването си. Това явление всѣкой може да го е испиталъ на себѣ си или нѣтъ ако не го е забѣлѣзвалъ до сега, може на всѣка минута да го види у дѣцата. За туй нема да-проясняваме простотията и невъзвѣнъта му въ дѣцата, а ще преминемъ направо да видимъ какъ са то срѣща у голѣми тѣ дѣца, къмъ които ний ще отнесемъ най първо Търновскитѣ преподаватели съ своего изищо опровержение.

Въпросната статия по учебното дѣло, противъ която дѣтски въставатъ тия Търнов. Преподаватели, е написана твърдѣ гладко, безпристрастно и съдържа изводи отъ дългъ опитъ. При първото и прочитанiе единъ отъ другаритѣ ми са израи съ тия думи: види са автора и да е врѣлъ и кипелъ въ тая работи за да може да дойде до таква заключение. Има наистина испуснати нѣкои важни съображения, нѣ това е работата на другитѣ учители и вѣщи хора да ги допълнятъ и разяснятъ. Въ всѣки случаи хубавого на статията е туй, че тя несдържа нищо теоретически, а чистъ резултатъ отъ опитѣ и практиката. Ний върваме че съ това ще са съгласи всѣкой който гледа на тоя въпросъ по надалечъ отъ носѣтъ си. Изложението и е тѣй ясно, шото не са нужни никакви пояснения да разберемъ, че това е тѣй станало, а онова тѣй отишло. Работата е като $2 \times 2 = 4$ Обаче Търновскитѣ преподаватели не изволили да разбератъ тая статия въ правилъ и смисълъ. Тѣ като дѣцата помислили, че трѣба несправедливо да ги набѣждатъ за лошото състояние на учебното ни дѣло и за да спечелятъ види са довѣрието на Директорѣтъ началникъ, а въ сѣщото време и да са покажатъ покорни и благонадѣжни рѣшили са, зговорили са да викнатъ и да са провинатъ на всеуслышание, тѣй шото поне съ крѣсъкъ и плачъ да загладаятъ подозрѣнията си, съмнѣнията си които ни даватъ да разберемъ че не имъ е чиста работата въ гимназията. Тѣ, слевесията, безъ да ги пита нѣкой съ опроверженiето си винатъ до колкото имъ стига и гласъ и умъ: „невѣрвайте хора, че Директорѣтъ ни е лошавъ чловѣкъ,“ безъ да обрнатъ внимание на това, да ли искаванитѣ работи въ статията сж възможни и като такива, какъ трѣба да са предвартъ, което и собственено съставлява организиранiето на учебното ни дѣло. Мимоходомъ ще забѣлѣжимъ още, че въ опроверженiето имъ са срѣщатъ думи, които споредъ насъ добрѣ характеризиратъ умственото имъ състояние и развитие. Тѣй въ 25 реда написани са срѣщатъ думитѣ: безобразни глупости, лжи, клевети, смѣшци, и гнусотий по нѣколко пѣти и най сѣтъвѣ като вънѣцъ на псувнiята си заключаватъ тѣй, най-категорически протестираме срѣщу „явния патриотъ на лжжата“ (гда, некрасиво неразбрано. Вжте моля въ рѣчника думата патриотъ). Който са уловилъ (sic) да напада директора на едно държавно учебно заведение! (Турямъ знаа удивителна, защото тѣй са иска отъ думитѣ ви и ви казваме, че у насъ и министритѣ могатъ да са нападатъ, ако не си гледатъ добрѣ работата. Това елементарно понятие, ако можете да го разберете, разкажете го и на повѣрнитѣ ви ученица, съ което увѣрвамъ ви голѣма заслуга ще принесете на народа). Каква хубава логика, каква хубава конструкция на язику, ни показватъ тия Търнов. Словесия съ по 4000 фр. на годината! Съ това ний ще да искажатъ болкитѣ си, като самостоятелни учители и да защитаватъ интереситѣ си, тѣ тѣй са възбили въ директорѣтъ си, шото това само е достатъчно да ни убѣди, че самото имъ необмислено опровержение е башшишъ (подарѣкъ) отъ сърце и душа принесенъ види са за новата година или рождественскитѣ празници. Подиръ това иматъ още куражѣтъ да питатъ кога и кой е давалъ подарки и правилъ подлзнически услуги. На късо, това повѣдение на Търновскитѣ учители е необмислено.

Висши учитель X Y Z.

ДОПИСКИ

г. Провадия 19 Декемврий 1884 год.

Моля ви господине Редакторе въ името на справедливостта дайте мѣсто на нагоящата ми дописка въ единъ въ броевете на почитаемитѣ ви вѣстникъ „Славянинъ“ съдържанiето на които мисля не е отъ малка важностъ.

Тука въ г. Провадия на 8 й того почнаха наборитѣ за земане ново бранци, комисията, слѣдъ като призова всѣчкитѣ младежи които подлѣжаха, съгласно закона да бждатъ войници и които разбира са бѣха записани въ призивнитѣ списани отъ Провадийското Градско Общинско Управление, призова и взе въпреки явния смисълъ на членъ 4-й отъ закона за земане новобранцитѣ и Провадийскитѣ жители: Дмитрий Тодоровъ, Дмитрий Попповъ, Апостолъ Стойковъ, Василь Кожухаровъ и Дмитрий Бахневъ безъ да сж записани въ призивнитѣ списаниа. Горѣ казвамъ въпреки членъ 4 й именно за това, че тѣзи лица, които сж взети войници всѣки сж по стари отъ 25—26 години, а, отъ друга страна да не сж обвиня че комисията е основана на Окржното отъ Министерството на Вътрешнитѣ Дѣла, съ което сж предлагаше на административнитѣ власти да взематъ най строги мѣрки, за да са представитѣ прѣдъ коммиситѣ даже и до 28 год. възраст младежи, които сж са отключавали отъ манали годишнитѣ набори; съобщавамъ че отъ гореспоменатите лица, нито единъ отъ тѣхъ не е откритъ; за доказателство на това доизлагамъ фактове, които сж:

Първий Дмитрий Тодоровъ, подлежалъ и са явилъ прѣзъ 1880 година прѣдъ приемателната комисия и тогавашната комисия, като имала прѣдъ видъ това, че той, Тодоровъ, поддържа брата си (койго ходилъ тогава въ училището) и безъ баща, го е освободила. По малкиятъ му братъ, като излязалъ отъ училището и достигналъ изискуемата отъ закона възраст взе сж въ редовѣтъ на войската и сега служи а, Дмитрий Тодоровъ жененъ съ едно дѣте съставлява семейство.

Вторий, Дмитрий Попповъ тоже е освободенъ прѣзъ сѣщата година отъ комисията по семейно положение по причина, че той поддържалъ двамата си братия, които ходили въ училище и отъ друга страна комисията, като взела прѣдъ видъ старостѣта на родителитѣ му и за това, съгласно закона го е освободила като старшай въ семейство при 65 год баща, по малкиятъ братъ на Попова си изслужилъ военната служба и сж взе сега Попповъ за войникъ! Поповъ тоже жененъ съ едно дѣте съставлява семейство.

Трѣтий, Апостолъ Стойковъ, освободенъ прѣзъ 1881 година за да гледа 80 год са баща и 70 год. Майка даже е снабденъ съ свидѣтелство.

Четвъртий; Василь Кожухаровъ, освободенъ тоже прѣзъ 1881 година отъ наборната комисия по семейно положение и снабденъ съ свидѣтелство. Кожухаровъ е освободенъ като старшай въ семейство за да гледа майка си и сестра си безъ баща, има още по голѣми братъ, който е служилъ въ редовѣтъ на войската, следователно комисията прѣзъ 1881 година го освободила, като имала прѣдъ видъ, че баща нѣма и не сж повече братия, а само двамата.

Петий; Дмитрий Бахневъ, прѣзъ 1882 година освободенъ отъ комисията по семейно положение и по старостъ снабденъ съ свидѣтелство. Бахневъ, освободенъ по семейно положение при 58 год. баща, следователно не е противно законно и неговото освобождение, още повече, че по малкиятъ му братъ подлежалъ тѣзи година на набора.

Съ земането за войници тѣзи лица, се затварятъ петъ вѣщи, на които единствената надѣжда сж били тѣ. Не съмъ съгласенъ да не са зематъ войница, но да се взематъ съгласно закона. Най сѣтне, комиситѣ прѣзъ 1880, 81 и 82 години освободили тия младежи (да си предположимъ че не законно ги освободили) за това младежитѣ ли сж виновни, че сега, когато сж станали по на 26 години съставляватъ семейства, да оставятъ въ бѣдство семействата си и да идатъ да служатъ? Защо не са призоваватъ издаденитѣ отъ първитѣ комисий сви дѣтелства? Защо само тѣзи младежи сж свидѣтелства сж взети, а отъ селата прѣзъ тѣхъ години може да има освободени тоже съ свидѣтелства, не сж викани?

Тѣзи лица сж са отнесли до почитаемото Народно Сѣбрание телеграфически и всѣкой отделно до господина Министра на Вътрешнитѣ Дѣла съ прошения, нѣ незнаа да ли ще са уважи тѣхната справедлива и законна прозба; нѣ азъ съмъ увѣренъ, че настоящето чисто Народно-

Либерално Министерството, не ще остави да ся нарушатъ законитѣ и да се затворятъ тия петъ семейства.

До колкото можахъ да се научъ причината за земанiето на тѣзи лица за войници била тѣзи, че тѣ били по сжбуденичкитѣ отъ града и не сподѣлили политическитѣ взглядове съ нѣкои тукашни чорбаджии.

Горнето да напиша мя принуди, това, за да видятъ почитаемитѣ читатели, че и въ двѣшнитѣ врѣмена (когато напълно е въстановена конституцията и когато на властѣта сж чисто народни либерала) са вършатъ подобни работи.

„Единъ гражданинъ“

с. Кеманларъ 24 Декемврий 1884 год.

Г-не Редакторе!

Завчера по избора вмѣсто кассираний отъ Нар. Сѣбрание Хаджи Етемъ Мехмедовъ, още при предвѣчернето на избора дойдоха отчисленитѣ измѣнници Силистренскій Окр. Управителъ Ивановъ, Акѣкжданларскій Окол. Началникъ Буковъ и секретаря му Колаковъ, които казали на нѣкои други, че дошле ужъ да пренуцуватъ, и сутринѣта да заминатъ за Ашикларъ, да приематъ огнена воденица, която ще ли да занесатъ незнаа въ кой чифликъ да воденчаруватъ; тѣзи заблудени синове мислятъ че съ тѣзи опасната лѣжа ще удостовѣрятъ публиката, която бѣше на кафенето и около тѣхъ, сутринѣта ся извѣстихъ, че презъ пощѣта и деня шаваше мѣжду избирателитѣ да избиратъ Иванова за Представителъ, както и да е кандидатурата му остана да се ввѣде, въ испълнение на второ пришедствие! Избра са тоже сѣщия Хаджи Етемъ съ 217 гласа, други кандидати нѣмаше освѣнъ него.

гр. Трявна 24 Декемрий 1884 год.

Г-не Редакторе!

Завчера се испрати едно прошение до Министра на Вътрѣшнитѣ работи, подписано отъ по-първитѣ граждане безъ разлика на партия, съ което Трѣвненци просятъ да се отчисли Янко Ковачевъ отъ занимаемата му длѣжностъ Околийски Началникъ. Желателно е шото Министерствѣтъ да вземе въ внимание прозбата на гражданитѣ и отчисли този недостоеенъ чиновникъ, защото подъ неговото управление полицията е станала просто да я оплаченъ: прѣзъ недѣля прѣзъ двѣ, обирѣ ставатъ на дюгени и къщя и крадцитѣ се нехващатъ. Завчера се обра къщцата на една жена, която е до самийтѣ квартирѣ на началника. Гражданитѣ говорятъ, че такива обирѣ въ Турско време не сж ставали, което е цѣла истина. Освѣнъ това, повѣдението му е станало нетърпимо, а произволитѣ му сж преминали всѣка граница, за това този чиновникъ трѣбва да се отстрани часъ по-скоро отъ длѣжностѣта, която не достойно занимава.

Единъ Трѣвненецъ.

Пловдивъ, 23 Декемврий 1884.

Г-не Редакторе!

Превратаджитѣ въ Источна Румелия сполучаха съ разни безчестни срѣдства да унижатъ либералната тукъ партия и испяаха изъ областното сѣбрание членовѣте и. Населението обаяно отъ всемогуществото на властующата партия и основано на предшнитѣ и общаниа, очакваше велики дѣла отъ настоящата сесия на Областното сѣбрание То биде обаче горчиво излъгано въ надеждитѣ си: Депутатитѣ вмѣсто да взематъ нѣкакви сериозни мѣрки за подобрението на отчаяното положение въ което са намира страната ни, тѣ се надирѣ варватъ кой по скоро да докоиз тѣснитѣ директорски маашѣ. Прѣди нѣколко седмица тѣ викаха: „Ний сме и ще бждемъ противъ всѣко румелийско правителство,

никога няма да приемеш служба до като съществува Источна Румелия и постоянно, ще работим за съединението. А днес тѣ се настанаха на топлинѣ директорски и разни високи чиновнически мѣста, пѣятъ славословия за тѣхниягь благодѣтели Султанѣтѣ и не само отригнаха съвсемъ идеята за съединението, но иматъ още безочливостта дори да прѣсѣдватъ ония, които се осмѣляватъ да говорятъ за турскитѣ зѣлѣта въ Македония. Прѣди двѣ седмици въпрѣки запрещението и съпротивлението на правителството стана тукъ голѣмъ митингъ, който рѣши да се благодари телеграфически на г. Лавеле за гдѣто открилъ прѣдъ свѣтътъ турскитѣ свирепства въ Македония, въ нашето патриотическо правителство заповѣда на телеграфната станция да повърне депешата! Ето какво разяснение далъ по тоя въпросъ единъ новоназначенъ високъ сѣновникъ: „Румелийското правителство, нахлуващо се подъ върховната властъ на Н. П. В. Султанѣтѣ, не може да допусне на разач нехранимайковци да крѣпукватъ съ депешни поведението на турското правителство спрямо Българитѣ въ Македония. Тежко и горко на бѣдното население и на народния ни идеалъ—съединението при таквава тѣпоглави и беззавратствени водачи на работитѣ ни въ Источна Румелия. Населението отъ-дѣнъ на дѣнъ пропадна материално и се отчайва. Много села са се приготвили да се прѣселятъ на прѣлѣтъ въ Северна България, по причина на тѣжнитѣ данѣци и всевъзможнитѣ произволи на тукашното правителство.

Справедливостта ми налага да забѣлжа тукъ, че ако пропадне въ политическо и материално отношение то ний поне въ книжно отношение сме добре. Училищата ни са доста добрѣ урѣдени, благодарение на неморианата тѣятелностъ на бившия директор на просвѣщеніето. Учебната ни литература постоянно се убогатава съ добри учебници, съчинявани, преводани отъ трудолюбивитѣ учители на областнитѣ ни гимназии. Музеитѣ и библиотеката ни са доста увѣличиха и урѣдиха отъ какъ е назначенъ за тѣхенъ директоръ г-нъ Йовчевъ. По вницативата на тоя достоенъ мжжъ, напо слѣдѣтъ се дадохъ нѣколко сказки въ градскитѣ домъ, които бѣха твърдѣ поучителни и ползовити за населението. Тукъ по на долу ви излагамъ вкратцѣ по внимателнитѣ отъ сказкитѣ: 1) Г-нъ Якимъ Груевъ, говори върху домашното, училищното и общественото възпитание на дѣцата. Сказката му бѣ напѣстрена съ много практически примѣри и изложена по единъ най популяренъ начинъ. Особно интересна бѣ сказката му тамъ гдѣто той изброяваше и оборавае кривитѣ понятия на населението върху образованието. 2) г-нъ Дръ Хахановъ говори върху холерата. Той съ рѣдта глупостъ описа популярно симптомитѣ и цѣлѣйтѣ ходъ на болѣстѣта и посочи срѣдствата, които трѣбва да се употребяватъ за спасение на болнитѣ до като пристигне лекарѣтъ. 3) Г-нъ Антонъ Каблешковъ твърдѣ красноречиво разви въпросѣтъ за Русекото Славянофилство и искава нѣкои идеи, които до сега не бѣха добрѣ познати на тукашната публика. „Криво мислятъ нѣкои, казва ораторѣтъ“ че славянофилството е идентично съ панславизмѣтъ. Почти всѣякитѣ народи въ Европа считатъ конституционното управление за най сгодното и целесообразно съ истинскитѣ интереси на населението; въ Русия тоже има една партия, подъ водителството на Шипина, която поддържа ежщото мѣстие, въ друга една по-силна партия, подъ водителството на Аксакова, поддържа и се стреми да докаже, че най сгодното е монархическото управление, основано върху учението на православната вѣра. Тая партия се нарича Славянофилска, която обаче, както виждате, по право би трѣбвало да се казва православно монархическа партия. 4) Г-нъ Дръ Хахановъ държа сказка за незаконорожденитѣ дѣца. Той твърдѣ глупава изложи тоя деликатенъ въпросъ прѣдъ многочисленна публика, състояща само отъ дѣца, и доказа съ многочислени факти, черпени изъ собствената му практика, че незаконорожденитѣ обикновенно се намиратъ на твърдѣ низка степенъ въ умствено и нравствено отношение като него. „Долното въспитание, казва ораторѣтъ, което дава развратната майка на незаконното си дѣте, студенината и презрението което показва обществото къмъ него, постоянното му биение на съвѣстѣта и горчивото му съзнание, безчестното му произхождение, сж обстоятелства, които съвършено за тѣпватъ умѣтъ на незаконорожденитѣ, задушаватъ въ него благородно чувство въ сърцето му и го прѣобрѣщатъ отъ човѣкъ на звѣръ. Той мрази и прѣсѣддава немилостиво дори до крайностъ всѣки ония, както стоятъ по високо отъ него, по способностъ, по положение и по произхождение. Случа са нѣкога, ваистина, по добри лица да се въздигатъ на високи чинове, но то ва тѣ сж сполучили не чрезъ способноститѣ си и за слугитѣ за народа си а просто чрезъ беззавратитѣ си тепегъзловѣ и безчестнитѣ си интриги.“ Въ заключение ораторѣтъ каза, че обществото не трѣбва да търпи помѣжду си подобни изверги и прѣпоръчи на правителството да интернира въ особенъ домъ незаконорожденитѣ дѣца и тамъ да ги отхранва и възпитава. 5) Г-нъ Д. П. Минковъ говори за развитието на знанието

Рускутъ Скоро-печатница на в. „Славянинъ“

отъ най старо врѣме до днесъ. Виждаше се, че ораторѣтъ бѣше добрѣ приготвенъ, тѣй като той изложи грамадно число прѣбранъ и добрѣ перѣденъ материалъ по тоя въпросъ. Нѣ за жалостъ той неможе да развие популярно прѣдмѣта си, и при това той говори много бързо и монотонно, като че четеше псалтирь. 6) За сказката на г. Пугята върху развитието на театрата ще кажа ежщото каквото и за по-горната сказка. Ораторѣтъ каза много хубави работи, въ никой не му разбра, защото той говори доста монотонно и то на Русски языкъ. Цдушата седмица, вмѣсто сказка, Г-жа Хаханова ще прочете собствената си още непечатана драма. Отъ обявлението задепено на градскитѣ домъ узнавахъ че тая драма се състои отъ петъ дѣйствія: дѣтъ въ Пловдивъ, дѣтъ около Пловдивъ (задъ Бунарджи вѣтъ изъ единъ островъ на р. Марица) и едно въ Карлово. Дѣйствующитѣ лица сж: Анна Степанова (Пловдивска гражданка а ла-Дукреция Боржия), Шгабѣ капитанъ Ивановъ, инженеръ Миховичъ, Мадамъ маликовъ (посредница), единъ високъ русски чиновникъ въ окупаціята, опълченецъ офицеръ Николовъ, прѣдприемачъ Гачювичъ, единъ консулъ, единъ младъ български списателъ, и Дръ Георги рогатийгь. Името на тая драма е: „Слѣди отъ окупаціята.“ Нѣкоя мои приятели, които сж чели рѣкопѣстѣтъ, мѣ: увѣряватъ, че драмата е прѣвъсходна глупостъ. Говори са изъ градѣтъ, че на даровитата списателка ще са направятъ голѣми овации и ще ѣ се поднесатъ прѣкрасни букети и вѣнци отъ многочисленитѣ ѣ приятели превратаджии!

Единъ бивши учителъ.

Пишатъ ни изъ София:

Шивачевъ и партията му са виновати за стана дия скандалъ въ Народ. Събрание. Шивачевъ два дни прѣди това е казвалъ, че 3 дни нарѣдъ щѣлъ да говори въ камарата глупости, само да отнема врѣме. Той обвиняваше Министерството въ хайдутлукъ, а наредно съ това и Н. Събрание. Д-путатитѣ нескорожъ вече да го слушатъ и той трѣбваше да млъкне. — Въобщо въопавата оппозиция е крайно безсѣлствена. Четете „Срѣдѣцъ“ и виждате какъ оплакватъ клега България! Всичко е искусствено, всичко е лжовно. Цанковъ & Сіе сж подлаудѣли отъ яростъ и злоба. Тѣ искатъ какъ и да е да катурватъ Министерството и да се растури камарата, въ нѣма сполучатъ болшинството е прогивъ тѣхъ и страшно сж опозорени. — Цаскоро ще са закрие Кодефикационната комитетсия, това тембелхане, което слз даде Цанковъ въ срѣдѣтъ дървини.

Избора на единъ представителъ който стана на 23 тогу въ градъ ни, бѣше доста комически! Заранѣта часѣтъ по 8 колюто избиратели имало събрание, избиратъ си на основание на закона бюро. Часѣтъ около десетъ престигнахъ геронитѣ: Тома Кърджиевъ, Хр. Касабовъ, Петраки Златевъ, Петръ Пърговъ и Сіе влизатъ въ Градския Съвѣтъ съ винове и ругания, взематъ масата и на вѣнъ! На пътя Тома Кърджиевъ предлага да си избѣржтъ ново бюро! Сами са предлагажъ, сами са избѣржж! Народа като видѣ тия самозвани избиратели и избиратели, оттегли са на страна и тѣ лѣсвахъ сами около масата въ цѣлата си голота! — Слѣдъ голѣми пренирии, часѣтъ около 12 са избра ново бюро; по голѣмата частъ отъ избирателитѣ си отидохъ отъ скандалитѣ на превратаджитѣ и нашитѣ трима Цанковисти и петъ Консерватори, останахъ сами да са избиратъ до вѣчерѣта!

Въ Туграванъ се избрали двама турци и г. Я Янгеловъ изъ Руссе; и тримата истински либерали.

Почти на сичкитѣ чиновници служажци въ Руссенската Телеграфо—Почтенска Станция, отъ заплатитѣ имъ са задържали тоя месѣцъ по 1 левъ и 40 ст. за нѣкакви си сто картички на които за отпечатванието щѣло да се заплати на Дробняка 60 лева, когато тия карти можжтъ да се отпечататъ и за шестъ лева! — Чиновницитѣ си искатъ паритѣ и онзи който ги е задържалъ, нека побърза съ заврѣцанието имъ, за да не са оплакватъ чиновницитѣ.

Святеца Цанковъ безъ консерваторитѣ нигдѣ са не мърдалъ! Каквото вършалъ, сичко бивало въ съгласие съ консерваторитѣ! Вай завалията! Да му сж честити милитѣ превратаджии, които го испратихъ по бѣли гащи въ Враца на пекунение.

ТЕЛЕГРАММИ

София 23 Декември 1884 г.

Редактору „Славянинъ“

Вчера свършенъ бюджетта на финансиитѣ, искания по проекта кредитъ за табашкото въ Севлиево и Винарското въ Кюстендилъ училище отхвърленъ. Кредита за образцовий чифликъ отпуснатъ напълно, правителството пита събранието, съгласно ли е да са купи желѣзницата Руссе-Варна за обещаната отъ Цанкова сума 50 милиона лева и въобщо съгласно ли е да са продължатъ преговоритѣ съ комитетията за купуванието? Събранието ще отговори въ едно бъдѣще заседание. Тоя въпросъ биде даденъ за изучаване на комитетия; самото правителство по принципъ не е съгласно купуванието за споменатата сума. Предсѣдателя Стамбуловъ значително боленъ.

София 23 Декември 1884 г.

Днесъ Македонци съставиха митингъ за Македонското положение; поднесоха резолюцията на консулитѣ на великитѣ сили; подробности пощата.

София 25 Декември 1884 г.

Бюджета на просвѣщеніето почнатъ, събранието закри службата главенъ секретаръ; при Софийската Классическа гимназия отваря са реално отдѣление. Продължение бюджета идуций петъкъ.

Шуменъ 24 Декември 1884 г.

Воински Началникъ Гороновичъ прави голѣми несправедливости по избора. Дайте гласностъ.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ.

Горско—Сливѣвската община честь има да изрази своята сърдечна благодарностъ на Господина Петра Цв. Пешеву, ревизоръ при министерството на правосѣдието, който благоволи да подари едно годишно течение отъ в. „Домакинъ“ на общината.

Да живѣятъ подобни благодѣтели!

с. Горско—Сливово 23 Декември 1884 год.

За общината: учителъ *Петръ А. Даскаловъ.*

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1

Обявява се съ настоящето за всеобщо знание, че отъ младежитѣ на гр. Шуменъ, ся основава Научна Дружина подъ название „Съединение“, цѣлѣта на която има за прѣдметъ умственото, нравственото и физическото развитие на членовѣтъ си.

гр. Шуменъ 24 Декември 1884 год.

Предсѣдатель: *Х. Д. Харизановъ.*

Секретаръ: *Ив. Р. Гайтанжисевъ.*

ИЗВѢСТІЕ.

Подписанитѣ извѣстяваме че въ фабриката ни за рязаніе дѣски и греди — кирши, находяща ся въ Руссе на Сарай чифликъ, намиратъ са такива отъ сѣкава дължина, ширина и дебелина. На господа покупателитѣ и на ония които би ни дали порѣчка, общаваме бърза и чиста работа и цѣни сгодни.

Петковъ и Трифоновъ.

ИЗВѢСТІЕ.

Подписанитѣ извѣстяваме на интересующитѣ ся че въ магазинѣта на находяща ся въ Руссе улица княжеская № 42 има за проданъ разни машини — триори — за прѣчистване жита и за трошеніе глѣджи-мисиръ. Цѣни умѣрени.

Петковъ и Трифоновъ.

ИЗЛѢЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ

УЧИТЕЛСКИ ВѢСТНИКЪ

излиза еѣки мѣсецъ

Книжка 1.

Януарий 1885

Урежда се отъ

Ил. Р. Блжкова, Р. М. Рачева и Т. Йончева.

Редакторъ, издатель: *Т. Х. Станчевъ*